

Arrest

nr. 235 200 van 16 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 3 januari 2016 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 5 januari 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 12 april 2016 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat zijn leeftijd op meer dan achttien jaar kon worden geschat.

1.3. Op 3 maart 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 6 december 2017, nr. 196 227). Dit arrest werd gemotiveerd als volgt:

"2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. In zoverre verzoeker behoudens de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet te weigeren of toe te kennen.

2.3.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hoewel verzoeker gedurende beide interviews op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder problemen vertelt over de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, hij op het ogenblik dat hem naar meer precieze informatie wordt gevraagd het antwoord schuldig moet blijven en erg op de oppervlakte blijft; (ii) uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt blijkt dat gedwongen rekrutering, op de door verzoeker omschreven wijze – m.n. het neerslaan van een jongen en meesleuren in een auto –, uiterst zelden voorkomt in Nangarhar en verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij alsnog door de taliban gerekruteerd zou zijn; (iii) verzoekers verklaringen omtrent het bezoek dat de taliban aan zijn huis zou hebben gebracht niet geloofwaardig zijn; (iv) verzoekers beschrijvingen over zijn opsluiting en aaneensluitende ontsnapping evenmin kunnen overtuigen; (v) de door verzoeker voorgelegde dreigbrieven en oproepingsbrieven en zijn verklaringen hieromtrent ernstige tegenstrijdigheden bevatten zodat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht; (vi) verzoeker de verdwijning van zijn vader allerm minst aannemelijk kan maken; (vii) evenmin geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker omschreven granaataanval op zijn huis en (viii) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 3 maart 2017 (CG nr. 1610123), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen als zou hij vrezen door de taliban te worden vermoord omwille van zijn weigering om met hen samen te werken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde incoherenties en onlogische verklaringen tracht te vergoelijken, stellende dat net identieke verklaringen tijdens beide gehoren eerder duiden op een gebrek aan geloofwaardigheid en hij hiertoe citeert uit het rapport van UNHCR "Beyond Proof", slaagt hij er immers niet in te overtuigen. Vooreerst kan worden opgemerkt dat uit de geciteerde passage van het UNHCR-rapport slechts kan blijken dat de veronderstellingen die de interviewers en de besluitvormers veelal maken mogelijk niet in overeenstemming zijn met wat geweten is over het menselijk geheugen, het gedrag en de percepties. Er wordt op gewezen dat het menselijk geheugen, gedrag en percepties erg variëren en onvoorspelbaar zijn, waarbij verschillende factoren en omstandigheden een rol kunnen spelen. De Raad ziet echter niet worden in op welke wijze verzoekers manifest incoherente en onlogische verklaringen kunnen worden uitgelegd door het feit dat het menselijk geheugen, het gedrag en percepties kunnen verschillen van persoon tot persoon. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet in concreto aan dat er sprake zou zijn geweest van problemen met het menselijk geheugen, gedrag en percepties tijdens de gehoren die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties en onlogische verklaringen zouden kunnen verklaren. De motivering van de bestreden beslissing is overigens geenszins gebaseerd op tegenstrijdigheden. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker aangevoerde vermeende problemen met het menselijk geheugen, gedrag en percepties geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker – onder verwijzing naar UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 – erop wijst dat gedwongen rekrutering een probleem is dat voorkomt op het ganse grondgebied van Afghanistan en hij hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen – hoewel hij erkent dat er in de provincie van herkomst van verzoeker gedwongen rekrutering door één van de strijdende partijen mogelijk is – stelt dat gedwongen rekrutering slechts uiterst zelden zou voorkomen in Nangarhar en het dus niet mogelijk is dat verzoeker hiervan slachtoffer zou kunnen zijn geweest, komt hij niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad wijst er in dit verband op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'Landeninformatie', EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups") blijkt dat het voorkomen van gedwongen rekrutering in direct verband staat met het niveau van druk op de taliban. Momenteel staan de taliban echter minder onder druk en staan zij in verschillende gebieden sterk. In die gebieden zijn er veel vrijwillige rekruten voorhanden, zodat de taliban geen beroep moeten doen op dwang voor rekrutering. In andere gebieden kan de nood aan extra manschappen mogelijk groter zijn, maar zelfs dan is het gebruik van geweld of het onder druk zetten uitzonderlijk (p. 22). Hoewel verzoeker gevolgd kan worden dat gedwongen rekrutering door één van de strijdende partijen potentieel mogelijk is in Nangarhar, blijkt uit

de informatie uit het administratief dossier dat het fenomeen van gedwongen rekrutering door de taliban slechts als "last resort" wordt aangewend (p. 23-24) en maakt hij allerm minst aannemelijk dat hij zich in dergelijke situatie zou bevinden en aldus toch gedwongen gerekruteerd zou kunnen worden door de taliban. Dienaangaande oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook op goede gronden: "Daarenboven blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat gedwongen rekrutering op de manier zoals u beschrijft, door een jongen neer te slaan en mee te sleuren in een auto (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 11 en gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 3), uiterst zelden voorkomt in Nangarhar. U zegt zelf dat ongeveer de helft van de mensen in Amarkhel voor de taliban zijn en de helft ertegen (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 12-13) en dat de mensen die tegen de taliban in opstand komen, door hen gestraft worden. Dat u als jonge knaap met amper zes jaar scholing, die absoluut niks deed in Amarkhel behalve naar school gaan en thuis zitten (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 6) op die manier benaderd zou worden en zo zou reageren, roept direct enkele bezwaren op. In de eerste plaats is het niet geloofwaardig dat u zo belangrijk geacht zou worden door de taliban om u te rekruteren terwijl de helft van uw dorp toch al voor de taliban is, u of uw familie geen enkele band met de taliban hebben (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 18) en u reeds duidelijk had gemaakt dat u niet meer bij hen wilde gaan (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 12 en gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 3) terwijl de taliban juist de familiale structuren in Afghanistan gebruikt om mensen te rekruteren. Dit wordt nog vreemder wanneer u verklaart dat zij u hiervoor in het midden van de dag op straat aanvielen en meesleurd en, terwijl zij zovelen zonder tegenstand zouden kunnen meenemen aangezien de helft van de mensen voor de taliban zijn en de andere helft niet in opstand durft te komen. Dat u aldus in uw eentje in opstand kwam tegen de taliban die u koste wat het kost erbij wilden, is niet aannemelijk." Met het betoog dat de protection officer zijn taak te buiten gaat door een appreciatie te maken van de handelingswijzen van de taliban – met name dat hij van oordeel is dat het niet geloofwaardig is dat de taliban precies verzoeker (blijvend) zou willen viseren – slaagt verzoeker er andermaal niet in voormelde vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen. Verzoeker brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zij een onjuiste redenering zou hebben ontwikkeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij de beoordeling van de door hem voorgelegde documenten schuldig maakt aan zijn gewoontelijke cirkelredenering en dat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan oordelen dat de taliban in de regel op een coherente(re) manier handelt en de inhoud van de dreigbrieven derhalve ongeloofwaardig is, komt hij opnieuw niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het volharden in zijn asielrelaas, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt: "Voorts dienen ook de dreigbrieven en oproepingsbrieven die u beweert te hebben ontvangen, besproken te worden. Ten eerste verklaart u dat u niet wist over het bestaan van deze brieven toen u nog in Afghanistan was (gehoorverslag CGVS 18/11/16, p. 14) omdat uw moeder u dit niet verteld zou hebben. De reden die u hiervoor geeft is dat uw familie stress had en niet wilden dat u ook stress zou krijgen (gehoorverslag CGVS 10/01/17, p. 10). Het is moeilijk te geloven dat dit effectief een bezorgdheid zou zijn van uw moeder nadat u reeds in elkaar geslagen zou zijn door de taliban, 's nachts bezocht zou zijn door de taliban, gearresteerd zou zijn door de politie, drie dagen opgesloten zou geweest zijn, geslagen zou zijn bij de ondervraging en vervolgens ondergedoken zou zijn bij uw neef. Aangezien de gebeurtenissen voor uw vertrek uit uw thuisland zouden gezorgd hebben, is het niet geloofwaardig dat uw moeder de brieven die er direct verband mee houden, verborgen zou hebben gehouden voor u.

Ten tweede is het opmerkelijk dat u in uw eerste verklaringen zegt dat u wel op de hoogte was van de dreigbrieven maar niet wist wat de inhoud ervan was (vragenlijst CGVS, p. 2). Het is allerm minst geloofwaardig dat uw familie u op de hoogte zou brengen van dreigbrieven van de taliban maar anderzijds niet zouden zeggen wat er precies in zou staan.

Ten derde is ook de inhoud van de dreigbrieven tegenstrijdig. De dreigbrief die verstuurd werd op 27/8/1394 (18 november 2015) vermeldt dat u nergens veilig zal zijn en gedood zal worden. De daaropvolgende dreigbrief, verstuurd op 11/10/1394 (1 januari 2016) gaat nog verder door te zeggen dat u onthoofd zou worden en al uw familieleden opgehangen zouden worden aan bomen om een voorbeeld te stellen. De laatste dreigbrief daarentegen, verstuurd op 3/8/1395 (24 oktober 2016), spreekt over een laatste waarschuwing om uzelf aan te geven, een nogal vreemde boodschap gezien de inhoud van de eerste twee brieven. Bovendien zou deze brief verstuurd zijn op 3/8/1395 (24

oktober 2016), tien maanden nadat u het land verlaten heeft. Dat de taliban nog steeds op zoek zouden zijn naar u na zo een lange periode en daarbij opnieuw een waarschuwing zouden geven om u aan te komen geven, terwijl ze 10 maanden eerder u in elkaar zouden hebben geslagen, een complot tegen u begonnen zouden zijn, en in twee andere brieven zouden zeggen dat ze u en uw familie zouden doden en onthoofden, is niet geloofwaardig. Daar komt nog bij dat de enveloppes waarin deze brieven naar België zijn gestuurd dateren van 12 juli 2016 en 17 oktober 2016, beiden vóór de datum waarop de laatste dreigbrief zou zijn verstuurd, waardoor de derde brief onmogelijk op 24 oktober 2016 geschreven kan zijn in Afghanistan.

Deze ernstige tegenstrijdigheden zorgen er voor dat er geen geloof kan gehecht worden aan de dreigbrieven en ondermijnen ook uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate."

Alwaar verzoeker er nog op wijst dat hij onophoudelijk het slachtoffer is van bedreigingen vanwege de taliban en dat zijn vader wel degelijk verdwenen is nu deze door de taliban werd vermoord en hem hetzelfde lot staat verwachten, hetgeen zou blijken uit een recente dreigbrief van de taliban alsook uit een attest van de dorpsoudsten, slaagt hij er evenmin in om zijn beweerde problemen met de taliban alsnog aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het attest van de dorpsoudsten ten behoeve van verzoeker werd opgesteld en een duidelijk gedongen karakter vertoont zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Het attest kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. Dit is evenmin het geval voor wat betreft de dreigbrief van de taliban. Nog daargelaten dat een dergelijke brief door om het even wie kan worden opgesteld kan immers worden vastgesteld dat de brief de Afghaanse kalender hanteert in plaats van de bij de taliban gebruikelijke islamitische kalender. Wat betreft de door verzoeker thans voorgelegde enveloppen waarin hij de verschillende originele stukken heeft ontvangen, merkt de Raad op dat hieruit slechts kan blijken dat verzoeker post ontvangt uit Jalalabad, hetgeen bevestigt dat hij aldaar over een netwerk beschikt (zie ook infra). In zoverre verzoeker thans een oproepingsbrief van de politie voorlegt d.d. 16 augustus 2017 waaruit blijkt dat de politie nog steeds naar hem op zoek is, kan worden vastgesteld dat bepaalde voorziene vakken in het voorgedrukte document geheel niet werden ingevuld, in tegenstelling tot andere ruimtes die wel handmatig werden aangevuld. Het voorgelegde stuk vertoont aldus een gesolliciteerd karakter en heeft derhalve geen objectieve bewijswaarde. Overigens kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is. Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan "Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) dat corruptie een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Daarenboven kunnen veel valse Afghaanse documenten ook na een grondig onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten worden onderscheiden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad merkt op dat verzoeker in het voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (1) verzoekers verklaringen omtrent het bezoek van de taliban aan zijn huis ongeloofwaardig zijn; (2) ook zijn verklaringen omtrent zijn opsluiting en aaneensluitende ontsnapping niet aannemelijk zijn en (3) verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat er een granaataanval op zijn huis zou zijn gepleegd 1 maand en 12 dagen voor zijn eerste interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze

verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de aanvullende nota d.d. 14 november 2017 terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern

van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel risico inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit rapporten en de argumentatie dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een onjuiste beoordeling heeft gedaan van de algemene situatie van Afghanistan en van de situatie in Jalalabad, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad is gesteund. Waar verzoeker ter terechtzitting hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de veiligheidssituatie van de stad Jalalabad transposeert op het district Surkhrod door toepassing te maken van het concept "grootstedelijk gebied Jalalabad", merkt de Raad op dat uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en bij aanvullende nota

wel degelijk genoegzaam kan worden vastgesteld dat bepaalde buitenwijken in Surkhrod wel degelijk tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kunnen worden gerekend, zo ook verzoekers dorp Amarkhel, en er wat betreft de beoordeling van het risico op lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw kan worden genomen (zie 'Kaart: details grootstedelijk gebied Jalalabad, rechtsplegingsdossier, stuk 7 en administratief dossier, map 'Landeninformatie', stuk 2: OCHA, "Nangarhar Province: Behsud District. Reference Map" en stuk 8 'Kaart Amarkhel/Surkhrod').

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen."

1.4. Op 10 januari 2018 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 21 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 19 september 2018, nr. 209 591).

1.5. Op 31 januari 2019 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 30 september 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 september 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 31/01/2019

Overdracht CGVS: 17/09/2019

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Amarkhel in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U kwam op 22 december 2015 aan in België en diende er een eerste keer een verzoek om internationale bescherming in op 5 januari 2016.

Daarbij verklaarde u dat u werd meegenomen uit de madrassa naar het dorp Aziz Khan om daar deel te nemen aan een khatam ceremonie (een religieuze ceremonie waarbij de koran uitgelezen wordt), hetgeen echter na afloop van de ceremonie eerder een rekruteringsbijeenkomst voor de taliban bleek te zijn. U

werd er betaald en ging naar huis. Een week later ging u opnieuw voor een khatam ceremonie, dit keer naar het dorp Gul Ghundi. Opnieuw werd er door een mawlawi, I., gepleit voor de jihad en door een andere mawlawi, M.K., werden wapens getoond. Toen u vertrok gaf u aan dat u deze bijeenkomsten niet meer wilde bijwonen. U ging enkele dagen niet meer naar de madrassa. Onderweg naar school werd u tegengehouden door qari K., die u aanspoorde nogmaals naar een khatam te gaan maar u weigerde. Toen u later op die dag opnieuw qari K. tegen het lijf liep, sloeg hij u samen met 2 van zijn handlangers en dwong hij u toch mee te gaan, wederom naar Aziz Khan voor een khatam die weer een promotie voor de jihad bleek te zijn. Na deze bijeenkomst zei u tegen qari K. dat u niet meer wilde gaan. Hij bedreigde u en uw familie met het leven indien u niet meer zou opdagen.

Eens thuis vertelde u het verhaal aan uw moeder, die als de bliksem uw vader belde. Uw vader beloofde de volgende dag naar huis te zullen komen. In tussentijd werd u meermaals opgebeld door qari K. Omdat u zijn telefoontjes beu was, zei u tegen qari K. dat hij u met rust zou laten of dat u anders klacht zou indienen bij het districtshuis. Op advies van uw thuisgekomen en alweer naar Kaboel vertrokken vader ging u niet meer naar de moskee of de madrassa.

Een of twee dagen later voerde de overheid een raid uit op de talibanbasis in Aziz Khan, waarbij enkele qari's en mawlawi T., die ook aanwezig was op de khatam ceremonieën, gearresteerd werden, alsook munitie in beslag werd genomen. Anderhalf uur later werd u gebeld door qari K. en commandant S. die u er van beschuldigden de overheid ingelicht te hebben over de locatie van de talibanbasis in Aziz Khan. Dezelfde nacht kwamen de taliban bij u thuis langs op zoek naar u. U was hen echter te slim af door snel een boerka aan te trekken en naast uw moeder en zus plaats te nemen terwijl uw grootvader het woord voerde tegen de taliban. Tijdens de daaropvolgende huiszoeking verstopten de taliban in de gastenkamer 2 grote zakken en 2 jerrycans gevuld met kogels, pistolen en vesten.

De volgende ochtend kwam de politie bij u langs met 3, 4 of 5 wagens, gesteund door soldaten van de nationale veiligheid. Ze hadden een tip ontvangen dat er wapens in uw huis aanwezig waren en doorzochten het huis, waarbij ze de zakken en jerrycans gevuld met wapens vonden. U werd meegenomen naar het districtshuis, waar u ondervraagd werd. U loste niks van informatie uit vrees dat de taliban het te weten zou komen via één van de ondervragers die tegelijkertijd de neef van commandant S. bleek te zijn. De eerste dag werd u gewoon ondervraagd terwijl u de tweede en derde dag geslagen werd. De derde nacht van uw opsluiting hielpen één bewaker en één andere man u ontsnappen uit de gevangenis omdat de man van uw tante hen daarvoor betaald had. U vluchtte eerst naar het huis van uw tante samen met haar zoon, om vervolgens door te reizen naar Kaboel waar u nog een week verbleef bij de neef van de man van uw tante alvorens het land te verlaten. Een week later vertrok u uit Kaboel. In tussentijd heeft u niks meer gehoord van uw vader die onderweg zou zijn geweest van Kaboel maar spoorloos verdween. Na uw vertrek zijn er nog enkele dreigbrieven van de taliban toegekomen bij u thuis waarin de taliban er mee dreigen u en uw familie te doden. Ook de overheid stuurde nog enkele oproepingsbrieven om u te ondervragen. Ongeveer begin november 2016 gooiden de taliban een handgranaat op uw woning in Amarkhel waardoor uw hond stierf en uw broer verwondingen aan de arm opliep. Uw familie is hierop gevlucht naar het dichtbijzijnde dorp Nazrabad waar uw tante woont.

Op 3 maart 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 6 december 2017 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming.

Op 10 januari 2018 diende u zonder België te verlaten een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde daarbij dat uw broer A. twee en een halve maand geleden ontvoerd werd door de taliban omwille van uw problemen. Ter staving van dit verzoek legde u een kopie van een aangifte bij het districtshuis neer, een kopie van de vergunning van uw vaders bedrijf en de omslag waarin deze naar België werden gestuurd. Op 21 maart 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van inoverwegingname omdat u louter elementen aanhaalde die voortbouwden op uw eerder ongeloofwaardig verklaarde asielaanvraag. U tekende beroep aan tegen deze beslissing hetgeen door de RVV verworpen werd op 19 september 2018. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State die dit beroep verwierp op 12 december 2018.

Op 31 januari 2019 diende u zonder België te verlaten uw tweede en huidige volgend verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat uw broer A. na anderhalve maand gevangenschap kon ontsnappen van de taliban maar dat deze laatsten uw grootvader doodden toen zij uw broer zochten bij uw thuis. Ter staving van uw huidige verzoek legt u een kopie neer van een klacht bij het districtshuis, een

kopie van ziekenhuisdocumenten over uw grootvaders overlijden, een kopie van een aanvraag van de politie om ziekenhuisdocumenten, een kopie van de eigendomsakte van uw familiewoning, een kopie van 19 foto's van familieleden en de originele omslag waarin dit alles naar België werd gestuurd. U vreest nog steeds om gedood te worden door de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet met name de ontsnapping van uw broer bij de taliban, de huiszoeking door de taliban en hierop volgende dood van uw grootvader (verklaring volgend verzoek d.d. 13/09/2019, vraag 12 en 15), moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven tweemaal door de RVV werden bevestigd. U tekende beroep aan tegen de beslissing van de RVV van 19 september 2018 bij de Raad van State die dit hoger beroep verwierp op 12 december 2018. Aldus resten er u geen beroepsmogelijkheden meer en staat de beoordeling van deze feiten vast. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig volgend verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt en documenten neerlegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. De kopieën van de klacht bij het districtshuis, de ziekenhuisdocumenten over uw grootvaders overlijden en de aanvraag van de politie gaan allen over gebeurtenissen die volgens u voortvloeien uit uw eigen problemen met de taliban. Aangezien uw problemen met de taliban ongeloofwaardig zijn kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het feit dat uw grootvader gevisieerd werd ten gevolge van deze problemen. Daarenboven vermelden deze documenten absoluut niets over uw eigen problemen, waardoor zij de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw eigen problemen geenszins kunnen beïnvloeden. Voorts moet worden vastgesteld dat het louter kopieën betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan waardoor de bewijswaarde ervan reeds sterk genuanceerd dient te worden. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde. De omslag, familiefoto's en eigendomsakte die u neerlegt zeggen niets over uw beweerde problemen met de taliban en wijzigen de eerder gemaakte vaststellingen evenmin. Over de foto's kan nog opgemerkt worden dat ook hun bewijswaarde bijzonder relatief is aangezien de plaats, omstandigheden en het tijdstip ervan onmogelijk te bepalen is, te meer daar het gaat om kopieën.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit

een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt

worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en

zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 18 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt

van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Surkhrod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surkhrod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), art. 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51 /8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker citeert uit de bepalingen van artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en geeft een theoretische toelichting over de interpretatie van het begrip *"nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten om in aanmerking te komen voor de internationale beschermingsstatus"*. Hij meent dat *"de termen 'nieuwe elementen' of 'nieuwe bevindingen' in artikel 32, lid 3 Procedurerichtlijn betrekking heeft op alle elementen die nog niet eerder aan de orde zijn geweest of die een verzoeker nog niet eerder heeft voorgelegd."* Hij meent aldus dat hij bij zijn huidig verzoek om internationale bescherming *"overtuigende elementen"* heeft aangebracht waaruit de commissaris-generaal zou kunnen besluiten om zijn volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren, minstens diende hij gehoord te worden door de commissaris-generaal.

Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen afgelegd en de documenten neergelegd in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming en de motivering van de bestreden beslissing en meent dat de commissaris-generaal zijn verklaringen en documenten niet afdoende heeft onderzocht. Hij voert aan dat *"elk document apart op zijn authenticiteit [dient] onderzocht te worden"* en citeert hierbij uit het UNHCR rapport *"Beyond proof: Credibility assessment in EU asylum systems"* van mei 2013. Hij meent aldus dat *"Het louter afdoen van de bewijsmateriaal als ongeloofwaardig zonder redelijke onderbouwing kan niet als redelijk beschouwd."* Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de commissaris-generaal de inhoud van zijn neergelegde documenten heeft onderzocht en afgetoetst aan zijn verklaringen, noch werd verzoeker gehoord door de commissaris-generaal over deze documenten. Verzoeker meent dat, nu hij blijft volharden in zijn problemen, de commissaris-generaal hem diende uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud *"teneinde hem de mogelijkheid te geven om meer gedetailleerd te worden gehoord"*, hetgeen evenwel niet gebeurd is.

Verzoeker meent verder dat het vaststaat dat zijn regio van herkomst in Afghanistan niet als veilig kan worden beschouwd, hetgeen blijkt uit objectieve rapporten. Hij wijst erop dat: *"Het feit dat de internationale troepen aanwezig zijn, impliceert dat de regio daarvan afhankelijk is."* Verzoeker citeert uit informatie van the Liaison Office van mei 2014.

Hij benadrukt dat de bestreden beslissing erkent dat de taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikken in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen. Hij meent dan ook dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een *"uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vreemdelingenwet"* en dat niet blijkt dat de betwiste controle over het district Surkhrod een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie dat er voor burgers een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij acht de motivering aldus niet afdoende, temeer daar de bestreden beslissing stelt dat er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen.

Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal, met betrekking tot zijn verhoogde kwetsbaarheid, rekening diende te houden met zijn verblijf in België sinds 22 december 2015.

Verzoeker verwijst nog naar de informatie van UNOCHA inzake de visuele weergave van de ernst van het conflict voor de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod. Hij meent dat de commissaris-generaal een "extra voorwaarde toevoegt aan de wet", nu vaststaat dat de taliban over een zekere mate van controle beschikken in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen. Hij verwijst hierbij nog naar artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en naar het arrest Diakité van het Hof van Justitie van 30 januari 2014.

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing niet is gesteund op pertinente of toelaatbare motieven.

2.1.2. In een aanvullende nota van 30 januari 2020 brengt de commissaris-generaal een "Kaart Jalalabad city region" van Cedoca van 27 november 2019 ter kennis.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een reserme geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij nieuwe elementen heeft voorgelegd die ten gronde dienen te worden onderzocht, gezien deze nog niet eerder aan de orde zijn geweest of nog niet eerder werden voorgelegd.

De Raad benadrukt dat het de taak is van verzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. De commissaris-generaal heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat hij de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen zijn die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Loutere beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan die het tegendeel bewijzen.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij *"de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt"*, of dat ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Hierboven werd reeds toegelicht dat de kans daarentegen niet aanzienlijk groter wordt wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat ze louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden.

Hierbij merkt de Raad op dat verzoeker er ten onrechte van uitgaat dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige en pertinente wijze werd gemotiveerd waarom aan de door verzoeker neergelegde documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend ter staving van zijn verklaringen over de voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing zijn documenten zonder *"redelijke onderbouwing"* heeft verworpen.

De bestreden beslissing stelde immers op goede gronden dat:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet met name de ontsnapping van uw broer bij de taliban, de huiszoeking door de taliban en hierop volgende dood van uw grootvader (verklaring volgend verzoek d.d. 13/09/2019, vraag 12 en 15), moet worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven tweemaal door de RVV werden bevestigd. U tekende beroep aan tegen de beslissing van de RVV van 19 september 2018 bij de Raad van State die dit hoger beroep verwierp op 12 december 2018. Aldus resten er u geen beroepsmogelijkheden meer en staat de beoordeling van deze feiten vast. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig volgend verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt en documenten neerlegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. De kopieën van de klacht bij het districtshuis, de ziekenhuisdocumenten over uw grootvaders overlijden en de aanvraag van de politie gaan allen over gebeurtenissen die volgens u voortvloeien uit uw eigen problemen met de taliban. Aangezien uw problemen met de taliban ongeloofwaardig zijn kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het feit dat uw grootvader gevisieerd werd ten gevolge van deze problemen. Daarenboven vermelden deze documenten absoluut niets over uw eigen problemen, waardoor zij de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw eigen problemen geenszins kunnen beïnvloeden. Voorts moet worden vastgesteld dat het louter kopieën betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan waardoor de bewijswaarde ervan reeds sterk genuanceerd dient te worden. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde. De omslag,

familiefoto's en eigendomsakte die u neerlegt zeggen niets over uw beweerde problemen met de taliban en wijzigen de eerder gemaakte vaststellingen evenmin. Over de foto's kan nog opgemerkt worden dat ook hun bewijswaarde bijzonder relatief is aangezien de plaats, omstandigheden en het tijdstip ervan onmogelijk te bepalen is, te meer daar het gaat om kopieën."

Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat zijn nieuwe verklaringen niet werden vergeleken met de inhoud van de door hem neergelegde documenten, kan geen afbreuk doen aan het geheel van de in de bestreden beslissing vermelde pertinente en correcte vaststellingen waaruit blijkt dat aan de door hem voorgehouden documenten geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend ter staving van de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal hem niet gehoord heeft over de in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten, wijst de Raad verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekers aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij in de gelegenheid werden gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten ("Verklaring volgend verzoek", stuk 7). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in verband met bovenvermeld punt op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat de commissaris-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk kan worden verklaard, en dat de commissaris-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wat het betoog in het verzoekschrift betreft dat betrekking heeft op de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, wijst de Raad er vooreerst op dat de focus dient te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming). De door verzoeker bijgebrachte informatie is dan ook slechts dienstig voor zover deze betrekking heeft op zijn specifieke regio van bestemming. De Raad stelt vast dat de door verzoeker geciteerde informatie betrekking heeft op de veiligheidssituatie in het district Behsud, terwijl verzoeker verklaarde afkomstig te zijn van het dorp Amarkhel in het district Surkhrhod. In deze dient te worden opgemerkt dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier en ter kennis gebracht in de aanvullende nota blijkt dat niet ernstig kan worden betwist dat het dorp waarin verzoeker het merendeel van zijn leven heeft doorgebracht in werkelijkheid en *de facto* een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad. Dit werd reeds vastgesteld door de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming (RvV 6 december 2017, nr. 196 227).

In de meest recente "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*", van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de stad Jalalabad, als een gebied waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid, evenwel een 'loutere aanwezigheid' in het gebied zou niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de Richtlijn 2011/95/EU vast te stellen (p. 110: "*In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, 'mere presence' in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD.*").

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat het district Surkhrhod deels onder controle staat van de taliban, doch de Raad wijst erop dat uit bovenstaande blijkt dat verzoekers dorp van herkomst, het dorp Amarkhel in werkelijkheid en *de facto* een deel is geworden van de agglomeratie rond de stad Jalalabad.

De Raad benadrukt hierbij dat hij in het bijzonder belang hecht aan de omstandigheid dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle zijn van de Afghaanse autoriteiten, zoals blijkt uit de beschikbare informatie. Verzoekers verweer is dan ook niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

De door verzoeker ter kennis gebrachte informatie van The Liaison Office dateert van mei 2014 en is aldus minder recent dan de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie van de stad Jalalabad is gebaseerd, zodat voormelde informatie geen afbreuk doet aan voorgaande vaststelling.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in België een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst. De Raad wijst erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot zijn vertrek uit Afghanistan eind 2015, zijnde tot zijn zeventien jaar, in het dorp Amarkhel heeft verbleven (Verklaring volgend verzoek, stuk 7, p. 1). Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker, zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat hij deze regio al vier jaar verlaten heeft, voldoende bekend is met zijn regio van herkomst en over voldoende beoordelingsvermogen beschikt om er gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en dat hij aldus geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst.

Er zijn ook geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van de vorige verzoeken om internationale bescherming.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts heeft de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP